

ARAD, 1849 OKTÓBER 5-6.

153 (163) évvel ezelőtt, mint valami óriási árnyék, köszöntött be az éjszaka.

Az Aradi Várba is belopakodott a sötétség. Az örök és porkolábok idegesen fel és alá futkostak a tömlöcök között, ahol 13 magyar főtszt készült az örök elmúlásra.

Reggel, 1849 október 6-ikán, mindannyiójukat ki fogják végezni ! Még a patkányok is visszahúzódtak az iszonytól, amely láthatatlanul és megfoghatatlanul megszállta a várat.

Tizenhárom főtszt. A Magyar Honvédség vitéz tábornokai, akiket nem tudtak az ellenséges golyók megölni, utolsó óráikat élték e világon.

Legtöbbjük levélben is elbúcsúzott már hitvesétől, kedvesétől és a hazától, Magyarországtól, melynek szabadságáért és függetlenségéért rántottak kardot !

Sok győzelmes csatát vívtak, melyekben bátorságukkal és hozzáértésükkel kivívták nemcsak hazánk, hanem egész Európa csodálatát. Talán meg tudták volna futamítani a császárt is, ha Buda visszafoglalása helyett, 1849 májusában, a győztes magyar csapatok Bécs ellen indultak volna !

Azt a lehetőséget Zsófia főhercegnő és a kamarilla is számításba vették, ezért a minden oroszok cárjához, I. Miklóshoz fordultak segítségért !

A magyar csapatok és tábornokaik minden vitézsége ellenére, a hatalmas túlerővel szemben, a háború elveszett. Világosnál, 1849 augusztus 13-ikán, Görgey hadserege letette a fegyvert Paskievics herceg kozákjai előtt.

Paskievics, ígéretét megszegve, kiadta hős katonáinkat Haynaunak, aki bosszút lihegve vérpadra küldte őket.

Ma , 153 (163) évvel később, nehéz elképzelni, hogy az osztrák és főleg a 200 000 orosz által feldúlt, leigázott országban, hogyan is érezhettek, mit is gondolhattak az emberek ?

Alig csitult el a csatazaj, alig hogy eltemették a halottakat, máris ott voltak a Bach huszárok lábbal tiporni a magyart !

Hasonlóképpen történt 1956 novemberében is, amikor Hruscsov lánctalpasai és a muszkavezetők vérbefojtották Szabadságharcunkat.

De menjünk vissza Aradra ..... alighogy világosodni kezdett már ácsolták a bitófákat. A porkolábok gyülekeztek utolsó utjukra kísérni hazánk hőseit.

Tudjuk a megmaradt legendákból, hogy mindannyian bátran néztek szembe a megalázó halállal, jóllehet nem tudhatták, hogy emléküik, emberi nagyságuk, vitézségük, míg magyarok lesznek e földön, élni fog.

Ma, 153 (163) évvel később, Arad vára román katonai objektum. A városból a Maros hídon át elsuhan a gépkocsi, balra a főbejárat előtt, ahol géppisztolyos katonák őrködnek. Félkörben robog az autó s valahol ott a sáncok között egy tücsök muzsikál...a kék ég alatt pacsirták éneklük Pöltenber Ernő bucsuzó

szavait : „ Szép kis Deputáció megy ma az Úristenhez, hogy a Magyarok ügyét képviselje”

Ilyenkor, október 6-án, a fákon is megszólalnak a madarak. Dalolják :

Pöltenberg Ernő, Schweidel József, gróf Leiningen-Westerburg Károly,

Nagysándor József, Knézich Károly, gróf Vécsey Károly, Dessewffy
Arisztid,

Török Ignác, Kiss Ernő, Aulich Lajos, Damjanics János, Lázár Vilmos
és Láhner György....Isten veletek !

1849 október 6-án Aradon egyetlen üzlet sem volt nyitva. A város mély hallgatásba burkolódzott. Az utcák néptelenek voltak. Egy-két kóbor kutya vonyított, majd egy holló jajkiáltása törte meg a csendet. A függönyök mögött asszonyok és lányok sírtak, imádkoztak.

A férfinép csendben kuporgott a tűz körül...melyben azóta is izzanak a parazsak.

1956 novemberében, miután az oroszok összelőtték Budapestet és megszállták hazánk stratégiailag fontos pontjait, felbukkantak a Kádár huszárok. Lépteik nyomán megkezdődött a megtorlás, melynek méretei és részletei még a Bresciai Hiénát is megdöbbenették volna.

Aradi és 56-os mártírok ! Örök világosság fényeskedik nektek !

Szarvas József.

London 2002 október 5-ikén.